

Sygn. akt II W 486/15

(...) -A-661/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipca 2015r.

Sąd Rejonowy w R a c i b o r z u, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Izabella Świerczek

Protokolant: Sebastian Sroka

w obecności oskarżyciela publicznego -----

po rozpoznaniu w dniu 29.07.2015r.

sprawy:

S. T. (1)

s. M. i E.

ur. (...) w R.

obwinionego o to, że:

1. w dniu 21.05.2015r. około godz. 21:00 w R. na ul. (...) kierując pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...) w terenie zabudowanym przekroczył dozwoloną prędkość o 34 km/h tj. poruszał się z prędkością 84/50 km/h

tj. o wykroczenie z art. 92a kw

2. w tym samym miejscu i czasie kierując pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...) w celu uniknięcia kontroli, nie zastosował się do sygnałów nakazujących zatrzymanie pojazdu wydawane przez funkcjonariuszy Policji.

tj. o wykroczenie z art. 92 § 2 kw

3. w tym samym miejscu i czasie kierując pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...) wykonał nieprawidłowy manewr wyprzedzania innego samochodu osobowego w wyniku czego stworzył zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla funkcjonariusza Policji, który nadawał sygnały nakazujące zatrzymanie pojazdu;

tj. o wykroczenie z art. 86 kw w zw. z art. 24 PoRD

4. w dniu 21.05.2015r. około godz. 21:05 w miejscowości K. na ul. (...) kierował pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...) nie mając przy sobie wymaganego dokumentu tj. obowiązującego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej OC pojazdu

tj. o wykroczenie z art. 95 kw

1. obwinionego S. T. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, szczegółowo opisanych w pkt od 1 do 4 części wstępnej wyroku, wyczerpujące znamiona wykroczeń z art. 92a kw, art. 92 § 2 kw, art. 86 § 1 kw w zw. z art. 24 PoRD oraz z art. 95 kw i za to na podstawie art. 92 § 2 kw przy zast. art. 9 § 2 kw w zw. art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 1.000 (jeden tysiąc) złotych;

2. na podstawie art. 86 § 3 kw w zw. z art. 29 § 1, 2 i 4 kw orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku i zalicza na poczet orzeczonego zakazu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 21.05.2015r.
3. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 119 kpw oraz art. 627 kpk zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 200 (dwieście) złotych.

Sędzia:

Sygn. akt **II W 486/15**

UZASADNIENIE

W dniu 21.05.2015r w godzinach od 20.00 do 4.00 następnego dnia, służbę na terenie R. pełnił patrol KPP w składzie starszy sierżant S. M. (1) i starszy sierżant W. M. (1).

Przed godz. 21.00 wyżej wymienieni funkcjonariusze ustawili radiowóz na ul. (...), celem kontroli prędkości nadjeżdżających pojazdów oraz przeprowadzania rutynowych kontroli drogowych.

Około godz. 21.00 od strony R. w kierunku K. jechał obwiniony S. T. (1). Obwiniony kierował pojazdem marki F. (...) o nr rej (...).

Kiedy obwiniony znajdował się na wysokości ustawionego radiowożu, był w trakcie wykonywania manewru wyprzedzania innego pojazdu. Funkcjonariusz S. M. urządzeniem U. L. zmierzył jego prędkość, która wyniosła 84 km/h. Wówczas policjant ubrany w jaskrawożółtą kamizelkę, dał obwinionemu wyraźny sygnał do zatrzymania się. S. T. (1) nie zatrzymał auta, a jego dalsza jazda spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa, dla mierzącego prędkość funkcjonariusza, który był zmuszony do gwałtownego odskoczenia od krawędzi jezdni. Obwiniony manewru wyprzedzania dokonał w miejscu, gdzie obowiązywał znak poziomy – podwójna linia ciągła, dodatkowo przekroczył dozwoloną prędkość o 24 km/h.

W związku z tym, iż obwiniony nie zatrzymał się do kontroli drogowej, policjanci podjęli za nim pościg i zatrzymali go na wysokości lokalu Z. I. (...), gdzie dokonano przeszukania pojazdu oraz kontroli drogowej. Podczas w/w czynności ujawniono, iż obwiniony nie posiadał przy sobie wymaganego dokumentu, potwierdzającego zawarcie i opłacenie P. OC.

Z uwagi na stan techniczny w/w pojazdu, zatrzymano dowód rejestracyjny oraz zatrzymano obwinionemu dokument prawa jazdy i poinformowano S. T. (1) o skierowaniu sprawy na drogę postępowania sądowego.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zeznań świadków: S. M. (k. 9, 23 - 24), W. M. (k. 24), notatki urzędowej (k. 3 - 4), wniosku o zatrzymania prawa jazdy (k. 6), informacji z rejestru KPP w R. (k. 15);

Obwiniony S. T. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W postępowaniu przygotowawczym obwiniony wyjaśnił, że w tym dniu kierował swoim samochodem i rzeczywiście dokonał manewru wyprzedzania, lecz dodał, że wyprzedził samochód, który zajechał mu drogę i wymusił pierwszeństwo przejazdu. Obwiniony podkreślił, że w trakcie manewru wyprzedzania i bezpośrednio po nim poruszał się z prędkością około 65 km/h. Obwiniony wyjaśnił, że jadąc dalej, w lusterku wstecznym zauważył radiowóz, który sygnałami świetlnymi nakazywał mu zatrzymanie pojazdu, co natychmiast uczynił.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień obwinionego (k. 12 - 13);

Sąd zważył co następuje:

Postawa obwinionego S. T. (1), który nie przyznał się do winy stanowi przyjętą przez niego linię obrony. Należy stwierdzić, iż wyjaśnienia obwinionego stoją w sprzeczności z zeznaniami funkcjonariuszy KPP w R., a jego twierdzenia przedstawione w postępowaniu przygotowawczym nie zasługują na aprobatę Sądu.

Bazę powyższych ustaleń stanowią przede wszystkim zeznania świadków S. M. (1) i W. M. (1).

Świadek S. M. (1) szczegółowo i precyzyjnie opisał przebieg zdarzenia zaistniałego w dniu 21.05.2015r na ul. (...) w R.. Świadek zeznał, że zmierzona prędkość pojazdu, którym kierował obwiniony wyniosła ponad 80 km/h. Świadek stwierdził, że był ubrany w odblaskową kamizelkę i latarką świecącą na czerwony kolor, dał sygnał obwinionemu do zatrzymania pojazdu, lecz obwiniony widząc go, zredukował bieg na niższy i przyspieszył. Świadek podał, że kiedy obwiniony przejeżdżał obok niego, czynił to w sposób brawurowy, dlatego był zmuszony do gwałtownego odskoczenia na pobocze – inaczej zostałby potrącony przez prowadzony przez S. T. samochód. Świadek dodał, że wraz z W. M. wsiedli do radiowozu i rozpoczęli pościg za obwinionym, którego zatrzymano nieopodal lokalu Z.I.. Świadek podkreślił, że obwiniony nie posiadał przy sobie polisy OC, natomiast samochód był pozbawiony tylnego zderzaka, dlatego dokonano zatrzymania dowodu rejestracyjnego i dokumentu prawa jazdy.

Świadek W. M. (1) potwierdził wersję zdarzenia przedstawioną przez S. M.. Świadek w swoich zeznaniach podkreślił, że obwiniony nie zachował szczególnej ostrożności i kiedy przejeżdżał obok próbującego go zatrzymać S. M. zmusił do odskoczenia od krawędzi jezdni.

Zeznania wyżej wymienionych świadków zasługują na wiarę. Zeznania te są spójne, konsekwentne i układają się w logiczną całość.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadków P. P. (k. 24), T. S. (k. 24), M. M. (k. 24), gdyż ich zeznania wskazują, że ich treść mogła zostać uzgodniona z obwinionym. Zeznania wyżej wymienionych świadków stanowią powielenie wyjaśnień obwinionego i nie znajdują odzwierciedlenia w zebranym w sprawie materiale dowodowym.

S. T. (1) został obwiniony o popełnienie czynów z art. 92a kw, art. 92 §2 kw, art. 86 §1 kw i art. 95 kw.

Wykroczenie z art. 92a kw ma charakter formalny. Przedmiotem ochrony art. 92a kw zatem jest porządek i bezpieczeństwo ruchu drogowego. To, czy jest ono groźne tylko dla porządku ruchu, czy także dla jego bezpieczeństwa, zależne jest od zakresu tego przekroczenia i warunków ruchu. Może ono prowadzić do groźnych następstw, włącznie z wypadkiem drogowym. Nadmierna prędkość od wielu lat jest główną przyczyną wypadków w Polsce. Zachowanie sprawcy polega na niestosowaniu się do ograniczenia prędkości. Niestosowanie się polega na niepodporządkowaniu się ograniczeniom prędkości, w którego rezultacie dochodzi do przekroczenia jej dopuszczalnych granic. Ograniczenie prędkości może wynikać: z ustawy, ze znaku drogowego, z decyzji organu rejestrującego. Wykroczenie to może być popełnione w każdym miejscu, gdzie obowiązują przepisy prawa o ruchu drogowym lub znaki drogowe ograniczające prędkość, określone w rozporządzeniu o znakach i sygnałach drogowych. Prawo o ruchu drogowym obowiązuje w całej rozciągłości na drogach publicznych, w strefach zamieszkania oraz w strefach ruchu (art. 1 ust. 1 pkt 1 p.r.d.), a w zakresie wynikającym ze znaków drogowych także w miejscach, gdzie odbywa się ruch drogowy. Sprawcą tego wykroczenia może być tylko osoba prowadząca pojazd. Jest to wykroczenie indywidualnie właściwe.

Wykroczenie z art. 92 §2 kw polega na niestosowaniu się do sygnału osoby uprawnionej do kontroli ruchu drogowego, nakazującego zatrzymanie pojazdu. Znamieniem kwalifikującym jest zamiar sprawcy, który ma na celu uniknięcie kontroli. Dla bytu wykroczenia z art. 92 §2 kw istotne znaczenie ma prawidłowość podania sygnału do zatrzymania się. Podany sygnał musi być zrozumiały, jednoznaczny i dostrzegalny przez kierującego pojazdem oraz umożliwiający bezpieczne zatrzymanie w miejscu wskazanym przez zatrzymującego. Sprawcą wykroczenia z art. 92 §2 kw może być tylko prowadzący pojazd mechaniczny lub niemechaniczny. Wykroczenie to może być popełnione w zamiarze bezpośrednim zabarwionym, jest to bowiem wykroczenie kierunkowe. Celem niezatrzymania jest chęć uniknięcia kontroli. Sprawca musi sobie zdawać sprawę, że zatrzymującym jest osoba uprawniona do kontroli ruchu drogowego, i mieć świadomość, iż został podany sygnał do zatrzymania się, oraz działać w celu niepoddania się kontroli.

Wykroczenie z art. 86 §1 kw polega na niezachowaniu należytej ostrożności i spowodowaniu zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego, co zagrożone jest karą grzywny. Dla odpowiedzialności z art. 86 §1 kw konieczne jest ustalenie, że sprawca nie zachował "należytej ostrożności", a więc takiej, jaka była wymagana w danej sytuacji. Każdy uczestnik ruchu drogowego jest obowiązany do zachowania ostrożności, czyli do postępowania uważnego, przezornego, stosowania się do sytuacji istniejącej na drodze (wyrok SN z dnia 29.04.2003r, sygn. akt III KK 61/03). Spowodowanie zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu oznacza takie zakłócenie w ruchu, które może doprowadzić do kolizji na drodze, czyli zagrożenia sytuacyjnego. Zgodnie z art. 3.1 ustawy z dnia 20.06.1997r Prawo o ruchu drogowym uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga - szczególną ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Przez działanie rozumie się również zaniechanie. W sytuacjach związanych z większym niż przeciętne niebezpieczeństwem prawo o ruchu drogowym wymaga zachowania szczególnej ostrożności. W myśl art. 2 pkt 22 wyżej cytowanej ustawy, szczególna ostrożność - to ostrożność polegająca na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestnika ruchu do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze, w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie. Zachowanie szczególnej ostrożności jest wymagane w sytuacjach, które stwarzają lub mogą wywoływać większe niż przeciętne niebezpieczeństwo w ruchu. Jest ona w szczególności wymagana w sytuacji podejmowania wyprzedzania innych pojazdów. Obwiniony ewidentnie nie dopełnił powyższej zasady, dlatego doszło do wyżej opisanej sytuacji.

Przedmiotem ochrony czynu opisanego w art. 95 kw jest bezpieczeństwo na drogach oraz pewność, że w ruchu uczestniczą osoby mające stosowne kwalifikacje. Wykroczenie to ma charakter formalny. Do jego znamion nie należy skutek, na przykład w postaci spowodowania niebezpieczeństwa dla życia czy spowodowania utrudnień na drodze. Wykroczenie to może zostać popełnione wyłącznie przez działanie. Wymagane dokumenty, które kierujący pojazdem jest obowiązany mieć przy sobie i okazywać na żądanie uprawnionego organu dla danego rodzaju pojazdu lub kierującego, określa prawo o ruchu drogowym w art. 38. Są to: dokument stwierdzający uprawnienie do kierowania pojazdem, dokument stwierdzający dopuszczenie pojazdu do ruchu, dokument stwierdzający zawarcie umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu lub stwierdzający opłacenie składki tego ubezpieczenia, zaświadczenie, o którym mowa w art. 95a ust. 1 pkt 2 prawa o ruchu drogowym (wydane przez pracodawcę, potwierdzające zatrudnienie oraz spełnienie wymagań w zakresie badań lekarskich i psychologicznych, wydane przez dowódcę jednostki wojskowej, potwierdzające spełnienie wymagań w zakresie badań lekarskich oraz psychologicznych, wydane przez odpowiedni organ Policji, potwierdzające spełnienie wymagań w zakresie badań lekarskich oraz psychologicznych), inne dokumenty, jeżeli obowiązek taki wynika z odrębnej ustawy (np. z ustawy z 28 października 2002 r. o przewozie towarów niebezpiecznych, Dz. U. Nr 199, poz. 1671 z późn. zm.). Kierujący pojazdem nie ma obowiązku posiadać przy sobie dowodu osobistego lub innego dowodu tożsamości. Podmiotem tego wykroczenia może być każdy. Jest ono powszechne. Wykroczenie to można popełnić zarówno umyślnie, w obu postaciach zamiaru, jak i nieumyślnie.

Zebrane w sprawie dowody wskazują, iż obwiniony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona wyżej opisanych wykroczeń.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał obwinionego S. T. (1) za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i za to na podstawie art. 92 §2 kw w zw z art. 9 §2 kw i w zw z art. 24 §1 i 3 kw Sąd wymierzył mu karę grzywny w kwocie 1.000 złotych.

Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę dyrektywy wymiaru kary z art. 33 kw. Obwiniony swoim zachowaniem polegającym na nieostrożnej jeździe ul. (...) w R. - spowodował realne zagrożenie w bezpieczeństwie ruchu drogowego. Ponadto obwiniony nieprawidłowo podjął manewr wyprzedzania, przekroczył dozwoloną prędkość oraz nie zatrzymał się do kontroli uprawnionego organu. Na niekorzyść obwinionego świadczy jego nieodpowiedzialne i nieprawidłowe zachowanie na drodze oraz znacz ilość popełnionych wykroczeń.

Orzeczonej wobec obwinionego karze odpowiada charakterowi popełnionego wykroczenia, okolicznościom zdarzenia. Sąd przy wymiarze kary grzywny wziął pod uwagę jego warunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Obwiniony posiada stałe zatrudnienie, które z pewnością pozwoli mu na spłatę orzeczonej wobec niego kary grzywny. Sąd uznał, że kara grzywny wpłynie w sposób wychowawczy na obwinionego, ponadto spełni swoje zadanie w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej oraz spowoduje, iż w przyszłości nie popełni on podobnego wykroczenia.

Sąd na podstawie art. 86 §3 kw w zw z art. 29 §1, 2 i 4 kw orzekł wobec obwinionego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku. Uzasadniona jest bowiem eliminacja oskarżonego z uczestniczenia w ruchu lądowym jako kierowcy pojazdów mechanicznych, ponieważ swoim zachowaniem spowodował realne zagrożenie dla innych uczestników ruchu. W ocenie Sądu czas trwania tego środka karnego jest adekwatny do indywidualnych okoliczności leżących po stronie obwinionego i zapewni osiągnięcie celów w zakresie prewencji indywidualnej.

O kosztach postępowania orzeczono z mocy art. 118 §1 kpw, art. 119 kpw w zw z art. 627 kpk, zasądzając od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 200 zł.